

VAN WAAR KOMT DE MENSELIJKE GEEST ?

9 maart 1956

Goedenavond, vrienden,

Wij beginnen dan natuurlijk weer met het oude verhaal. Wij weten waarschijnlijk allemaal al en wij mogen nog steeds niet nalaten u erop te wijzen, dat onfeilbaarheid alleen in God bestaat. Niet bij degenen, die op weg zijn naar God, het Goddelijk licht en de bewustwording. Wij zijn op weg, dus hebben wij nog veel te leren en zijn wij zeker niet de onfeilbaren, de alwetenden, die de eenvoudige geest op aarde soms in ons wil zien. Ik hoop, dat u daarvan goede nota neemt en niet vergeet, dat uw zelfstandig denken voor ons wel van heel groot belang is.

Dan heb ik nog een paar opmerkingen te maken, die misschien - waar zij meer organisatorisch zijn- voor u niet zo interessant kunnen zijn, maar het moet toch ook weer gezegd worden.

Vrienden, de afgelopen maanden hebt u allen bewezen, dat de prikkelbaarheid groter aan het worden is op deze wereld. U hebt het ongetwijfeld geweten aan de uitbarsting op de zon, aan het slechte weer en andere dingen. Maar over 6 maanden zult u daar waarschijnlijk anders over denken. Dan zult u zich gerealiseerd hebben, dat de verhoogde prikkelbaarheid is blijven voortbestaan. Juist in een tijd, dat men zo gauw opgewonden en prikkelbaar is, lijkt het mij belangrijk, dat het werk van de verdraagzaamheid niet vergeten wordt. Ik zou u dus in de eerste plaats willen vragen: probeert u in uw eigen omgeving de verdraagzaamheid - juist in deze tijd - nog eens bijzonder tot uiting te brengen.

In de tweede plaats: probeert u ons werk te verbreiden, metterdaad, door diegenen, die belangstelling kunnen hebben daarvoor, erop te wijzen, kortom door zoveel mogelijk mensen - hetzij met ons, hetzij met andere groepen in verbinding te brengen - die de gelijkmatigheid van denken en leven op aarde bevorderen in een tijd zo vol van wisselvalligheden als deze.

Verder zullen wij een reeks van onderwerpen aan gaan snijden, die ons binnenkort weer in een geheel andere richting leidt. Wij hebben daarbij aan verschillende mogelijkheden gedacht en omdat wij proberen om meer democraat te zijn dan de meeste democratieën op het ogenblik, willen wij u gaarne een woord in het geding geven. Wanneer u er prijs op stelt mede te bepalen in welke richting de volgende cyclus zal gaan, dan verzoek ik de aanwezigen hier om dit, bij voorkeur schriftelijk kenbaar te maken bij het Bestuur. Een briefje met het onderwerp erop is voldoende. Wij hebben de volgende mogelijkheden.

In de eerste plaats een cyclus over: de ontwikkeling over de geest en de sferen, die waarschijnlijk uit een zestal lezingen zal bestaan.

Ten tweede een lezing over: oude rituelen en gebruiken i.v.m. de geestelijke ontwikkeling van de mens.

Ten derde: beschouwingen over levensvormen, die naast het menselijke bestaan. Een cyclus van waarschijnlijk vier à 5 onderwerpen. Ook kunt u nog, indien u daar belangstelling voor heeft, een vereenvoudigde cyclus krijgen, waarbij worden aangesneden de onderwerpen: de vierde dimensie, de werkelijkheid der sferen e.d. Hierbij is elke onderwerp een apart afgesloten geheel - toegelicht door een expert - en wordt hoofdzakelijk gestreefd naar het aantonen van het verband tussen ongeziene en geziene werelden. Dit hoofdzakelijk filosofisch-technisch.

U hebt het nu zo gehoord. U kunt het desnoods ook nog de volgende week te horen krijgen of lezen, maar mij dunkt, het moet voor u niet moeilijk zijn tot een conclusie hieromtrent te komen. Na Pasen willen wij dan gaan beginnen met deze nieuwe cyclus. Hebt u andere wensen, die betrekking hebben op de wijze, waarop wij de avonden leiden, dan is dit tevens voor u misschien een mooie gelegenheid deze wensen ook kenbaar te maken. Wij kunnen u natuurlijk niet beloven, dat wij er allemaal rekening mee zullen houden. Het is heel moeilijk om het iedereen naar de zin te maken en dan ook voor onze eigen regels en gedachtegang te blijven werken. Dat neemt niet weg, dat, wanneer u opbouwende kritiek hebt, deze gaarne wordt aanvaard en wij met alle genoegen willen trachten om de punten, die voor verbetering vatbaar zijn inderdaad te verbeteren.

Zo, na deze uitbarsting van democratie zal ik weer terugkeren tot het normale van de avond. Het onderwerp, dat ik voor deze avond heb gekozen is: van waar komt de menselijke geest?

Ik hoop, dat dit onderwerp uw goedkeuring weg kan dragen en zou willen beginnen met u erop te wijzen, dat het verleden van de mens - stoffelijk zowel als geestelijk, gezien de stand van de huidige wetenschap, volkomen in het duister ligt. Het definitieve bewijs schijnt niet te leveren. Al hetgeen ik u ga zeggen is dus esoterisch-filosofisch opgebouwd.

Wij moeten beginnen met een geloof. Een geloof, omdat ons weten niet reikt tot het begin der tijden. Zo kunnen wij dan het beste aan het begin van alle dingen zeggen: In den beginnen was het woord, het woord was in God en het woord was God, het grote Geheim, waaruit alle dingen voortkomen, het zelfbarende, dat zich openbaart in de Schepping. Vandaaruit werden onnoemelijke krachten uitgestuurd in de hemelen. Er was een Al geschapen, want vóór het woord zich kon openbaren, moest het zichzelf de openbaring realiseren.

Geloof mij, waar de Bijbel spreekt over engelen, over hemelse strijd is dit te interpreteren op zeer duidelijke en logische wijze. Voordat er sprake was van een mensheid leefden er geesten op andere werelden in stoffelijke en halfstoffelijke vormen gebonden, strevend naar bewustwording, zich voorbereidend op een taak, die ook op deze wereld, deze aarde, eens de vervulling van de Goddelijke wil zal betekenen. Er was dus al een bewuste geest, die echter een andere cyclus van bewustwording meemaakte dan de mensheid. De Goddelijke kracht gaf ook voor de mens het begin, de ziel, de levende kracht, de kern van het wezen, waarin God Zichzelf onmiddellijk openbaart en spiegelt in elk individu. Maar er was geen bewustzijn.

De grote geesten, die al lang hun wegen waren gegaan op andere werelden, in andere sferen, werden samen geroepen en kregen tot taak het leven der wereld te ontwikkelen. Moeizaam hebben zij stoffelijke vormen gebouwd, moeizaam hebben zij het bewustzijn van de geest, die, voertuig van de ziel zijnde, zichzelf nog niet kende, ontplooit.

Dan komt er een ogenblik, dat het "IK" kan zeggen: "Ziet, ik aanschouw mijzelf, ik ken mijzelf en de grenzen, die mij gesteld zijn." Toen is het ogenblik gekomen, dat de mens op de wereld kwam. De geest was eindelijk in staat zich als eenheid, als individu, te beschouwen. De geest was in staat - door middel van een stoffelijk voertuig - voor het eerst niet slechts zijn eigen wezen te uiten, maar ook de reacties van die wereld op deze uitingen verstandelijk te verwerken. Dat was het begin van de mensheid.

De weg van de mensheid is veel langer. Want ondanks dit bewustzijn was er nog het getij van stoffelijke stromingen, dat de toenmalige lichamen meevoerde in een bijna onontkoombare cirkelgang, aangepast aan de loop van de zon, de maan en de jaren. Deze eerste mens was niet vrij in een stoffelijk voertuig, want hij moest leren het te bedwingen. Langzaam heeft de mens het zover gebracht, dat hij onafhankelijk werd van de natuur, in zeer grote mate. Hij begon met zich te beschermen tegen de elementen.

Toen vocht hij om de meesterschap over het vuur. En de geest - dit begrijpende - maakte zich steeds vrijer door hetgeen zij gevonden had. Steeds verder joeg zij het lichaam over het oppervlak van de aarde. Steeds meer zocht zij naar stoffelijke ervaringen. In de stoffelijke ervaring vond zij de openbaring van haar wezen. In al, wat zij erkende, spiegelde zich haar eigen "IK".

Het onbewust begrip van de grote lichtende kracht werd omgezet in een associëren van deze kracht met een veelheid van dingen. De geest vreesde de geesten, die rondwaarden. Zij bevolkte de wereld met elfen en faunen, de zeeën met vreemde koudbloedige wezens, die zich soms voedden met de tranen van de mensen en dan weer een verbond met hen aangaan. De lucht en de bomen leven, de aarde sprak en uit de beek rees de gestalte van een jonge vrouw, die, element van de natuur, geheimzinnige wegen ging tussen de mensen.

Al deze dingen zijn uiting Gods, Het begrip "God" was te groot. Daarvoor was de mens nog niet ver genoeg gegaan. Hij had nog geen begrip van het absolute. De tijd gaat voort. Oneindige reeksen van mensen bevolken de wereld en vluchten weer. Geesten dalen af en stijgen op tot de sferen en steeds rijker en rijker wordt de oogst van bewustzijn, die de wereld biedt aan de geest, die bewustzijn zoekt.

Er komt een ogenblik, dat de mens, staande te midden van zijn stoffelijke wereld, gebonden aan zijn lichaam, omhoog schouwt en zegt: "Er is slechts één God." In deze erkenning wordt de ware mens geboren. Voor het eerst een zuiver begrip van de mogelijkheid der Schepping. Voor het eerst een esoterisch erkennen van de waarheid van de levende kracht.

De kleine Goden blijven. Nog steeds zijn de wouden vol geesten, nog steeds dragen de wateren geheimzinnige gestalten en laaien vreemde gezichten op in het spel van de vlammen. Maar er is één God, Die dit alles regeert. De mens is rijp om zijn erfdeel te aanvaarden.

Dan komt de mens tot het oordeel. Nog niet rijp genoeg schijnt de geest te zijn om in een stoffelijke vorm haar ware weg te gaan. En zij deelt het Al in twee delen. Ze stelt twee Goden voor zich. Het beeld van een in stand houdende, scheppende God en het beeld van een vernietigende, straffende God. Naast God rijst de duivel als een steeds grotere macht op. Tot deze fase moet de mensheid gaan en nog niet alle geest heeft zich weten te bevrijden uit de innerlijke gespletenheid, die hierdoor in alle stoffelijk bestaan ontstond. Langzaam groeit een nieuw bewustzijn. Er is slechts één God. Het kwaad kan nooit de meerdere van God zijn. Het kwaad kan nooit een strijd tegen God winnen. God kan Zijn schepselen toch niet verloochenen. Een geloof. Maar een geloof, dat op waarheid is gebaseerd. Zo komt misschien de dag, dat de ware mens eens op aarde zal staan, moedig en rechtop, niet gebogen en geknield, zeggende tot zijn Schepper: "Heer, hier ben ik". Begrijpende Gods uiting in alles rond hem, ziende de eenheid van het geschapene in de veelheid, beseffende de werkelijkheid, die staat achter alle leven, achter alle wereld en alle sfeer.

Dit is de Steen der Wijzen. Dit is de grote bereiking, waarom men altijd weer worstelt. Van het begin der mensheid aan hebben priesters, geheimscholen en magiërs gezocht. Alchemisten hebben de vreemdsoortigste brouwsels in hun stinkende, donkere keukens gebrouwen als primitieve heksenmeesters, om dit geheim te ontdekken. Men heeft steeds gedacht, dat dit geheim ook stoffelijk moest worden geopenbaard. Daarom kon de mens nog niet volledig worden. Op het ogenblik dat de mens begrijpen kan, dat de werkelijk heersende macht de geest is, die puttend onmiddellijk uit het Goddelijk licht, uit het Goddelijk bewustzijn, zich daarmee één voelende alle materie kristalliseert in elke gewenste vorm. Die mens heeft het grote geheim gevonden en ontdekt.

Terwijl ik deze woorden zeg, word ik mij bewust van de nutteloosheid van mijn betoog. Deze dingen zijn waar, wij weten het allen. Ook al kan de wetenschap u deze ontwikkeling niet tonen. Het is niet uit te leggen en vast te leggen in de historie zonder meer. Wij geloven, allen wel, zoals wij hier aanwezig zijn, in geest en stof, dat ze waar is. Wij kunnen haar aanvaarden. Maar wat helpt het ons, wanneer wij deze dingen aanvaarden en ze niet tot werkelijkheid maken voor ons eigen wezen. Misschien heb ik te ver gegrepen en had ik als de anderen moeten spreken over de kleine dingen, die zo belangrijk zijn in je leven. Want uit de kleine dingen is het beeld van deze grote, deze ware mens, die voor het eerst zijn God durft te aanschouwen als een werkelijkheid, zonder Hem te vermommen, geschapen.

Hoe wij ook leven en waar wij ook zijn, wij dromen van God en geven God een vorm. Misschien omdat wij nog geen mensen zijn in de ware zin des woord. Dat wij er nog behoefte aan hebben ons eigen beeld in het eeuwige gespiegeld te zien en niet verder willen kijken. Dat wij nog geen afstand willen doen van de superioriteit van ons ras, van ons leven, van onze weg tot bewustwording.

Toch is het goed te weten, dat naast ons staan degenen, die men wel engelen noemt, de geesten, die bereikt hebben en bevrijd zijn. Zij, die leefden toen deze aarde nog, gebonden aan de zon, gloeiend gas was, vreemde banen trekkend door de ruimte. Zij zijn de zeer ouden en de zeer hogen, zowel als de jongen, die de bevrijding hebben gevonden, zij gaan met ons op onze weg. Met hun hulp kunnen wij hopen, al zijn wij thans nog niet in staat om het ideaal van het mens-zijn te verwerkelijken in ons eigen wezen, de schreden steeds sneller kunnen afleggen, tot wij eens bereiken met stof en geest.

Het is misschien moeilijk om te realiseren, dat een mens eens rechtop, zonder slaafsheid, zonder neerbuigendheid, zonder brutaliteit en zonder deemoed tegenover zijn God zal kunnen staan. Dat hij zijn God zal kunnen aanvaarden zonder Hem te omgeven met sagen en legenden, die Hem zal kunnen begrijpen als de eenheid van het leven, die in hem woont. Toch is het geen droom. Want de zeer ouden hebben het geschreven. Zij hebben het gezegd en zij zullen het met tekenen aan de hemel stellen: de tijd is nabij, dat de mens zijn God voor het eerst in de ogen zal durven aanschouwen.

Met deze laatste woorden mag ik misschien de ontwikkeling van de menselijke geest afsluiten. De menselijke geest heeft dan bereikt: zij is mens geworden in de volheid van het woord en heeft het eeuwig erfdeel aanvaard. Vanaf dat ogenblik zal zij weer een leidende kracht zijn, voortdurend richting gevend aan het streven van jonge geest, van nieuw leven en van nieuwe wereld.

Ik hoop, dat u ook met dit betoog tot zover genoeg wilt nemen. Als er vragen over zijn, zou ik u willen verzoeken, deze te richten tot de "Vragenrubriek" onmiddellijk na de pauze.

Ik dank u voor uw aandacht.

DE AL-ZIEL

Goedenavond, vrienden,

Mag ik van u vernemen, wat het tweede, onderwerp zal zijn?

Vraag: Alleen de Alziel, of Algeest, ook wel Worldmind, de mens, IS, want hij is de Algeest, die in de begoocheling is afgedaald en tot zelfverwerkelijking komt door zich - uitsluitend steunend op eigen kracht - daaraan te ontworstelen en weer in de Alziel op te gaan. Wat schiet hij met cirkelgang eigenlijk op? Waarom strijd om bewustwording, wanneer als einddoel toch de gelukzaligheid wacht? Zou Schopenhauer het niet bij het juiste eind hebben, wanneer hij poneert: "Das Leben ist eigentlich etwas, dass besser nicht wäre?"

Antwoord: Het spijt mij op te moeten merken, dat ik niet zo pessimistisch ben, zelfs als de grote schrijver Schopenhauer heet. Ik geloof dat het leven wel degelijk zin heeft. Wij zijn de Alziel, in het leven afgedaald. Inderdaad! Wij zijn het zich nietkennende, dat zoekt naar kennis van zichzelf. Kan gelukzaligheid, onwetendheid en daadloosheid tegelijk zijn? Waar blijft dan de gelukzaligheid, waarover de steller dezes spreekt? Indien dit leven geen doel zou hebben, zou de hele Schepping een groteske paskwil zijn en de Schepper daarvan een Pias, Die in Zijn kosmische grappenmakerij met waar leedvermaak de worsteling van de schepselen moet aanzien, terwijl Hijzelf daaronder lijdt.

Het lijkt mij een ietwat sombere en pessimistische beschouwing. Indien God Zichzelf wil uiten, dan mogen wij toch aannemen, dat Hij daarvoor een reden heeft, die, volgens Zijn wezen, volledig verantwoord is. Welke de beweegredenen precies zijn, zullen wij ongetwijfeld met ons kleine verstand niet na kunnen gaan. Integendeel, deze dingen blijven in hun diepste kern voor ons altijd grote raadselen, waar wij nu eenmaal niet in staat zijn door te dringen tot het Goddelijk weten met een volledig overzicht van alle drijfveren, alle beweegredenen, het totaal van het Goddelijk wezen, Dat de oorzaak was voor de Schepping.

Maar degenen, die goed geluisterd hebben naar de betogen, die wij veel hierover houden, zullen bemerkt hebben, dat wij hier niet slechts spreken over de Alziel hier in de Schepping, afgedaald in de materie. Want wij geloven, dat de materie ook deel is van de Alziel. De Alziel daalt niet af, de Alziel blijft zichzelf gelijk. Maar in haar uiting, die wij eerder zien als een uitbreiding van haar wezen, stelt zij de delen van haar wezen in staat, in levend bewustzijn, te komen tot een begrip van het geheel, waartoe zij behoort.

Een Schepping, een Alziel, zich openbarende zonder een menselijke strijd, zonder de strijd van alle geesten om bewustwording en bewustzijn, onverschillig in welke kracht of op welk plan, in welke sfeer, is een dood lichaam.

Wij zijn deel van het leven van de Schepping. Gij, mensen, de dieren rond u, de geest van de planten, de ijle en etherische geesten, die wonen in de luchten en andere elementen, de engelen, de duivelen en de demonen; zij zijn allen deel van de ene, de levende Schepping. Op het ogenblik, dat deze krachten met hun zelfstandig streven, hun voortdurend zich sterker realiseren waar hun plaats is en hoe zij deel zijn van de Alziel, dan blijft er niets over. Ook wij niet.

Nu kan men misschien het niet-zijn beschouwen als een toestand van hoogste gelukzaligheid, maar het wezenloze niet-zijn lijkt mij persoonlijk de zwaarste straf, die gegeven kan worden, en wanneer er, na een menselijk leven zo vaak vol van leed en van strijd, geen voortbestaan zou zijn, wat zou het dan voor nut hebben om in je leven goed te zijn, te werken en te streven, iets na te laten voor komende geslachten? Dwaasheid! Eén eeuw, 100 korte jaren wissen de gedachten van uw werken en uw wezen uit. Wanneer u tot de zeer groten behoort misschien dat duizend jaren uw naam zullen fluisteren, steeds zachter, tot ook u vergeten zult zijn.

Neen, mijn vrienden, een dergelijke theorie lijkt mij pessimistisch, zwaarmoedig en volgens mijn eigen ervaringen bovendien niet in overeenstemming met de waarheid. Wanneer echter mijn leven, met alle sferen erbij tot hetzelfde doel zou moeten leiden, dan wordt alleen mijn lijden vergroot, dan is mijn lange strijd om bewustwording en de sferen, mijn korte momenten van spel en vreugde, een zware arbeid.

Welk een paskwil, waarom zou ik dan leven? Er moet een doel zijn, en dat doel moet voor mij aanvaardbaar en reëel zijn, tenzij ik aanneem, dat er een onredelijke God is. Het moet ook voor God aanvaardbaar en reëel zijn, tenzij ik wil aannemen, dat ik de koortsdroom ben van een kosmische idioot. Desnoods zakelijk, dat er een zin is, indien er een God is.

Heel mijn wezen gelooft aan God. Hoe kan ik dan in de eerste plaats aannemen, dat het zinloos is, ook wanneer ik dit niet begrijp. Wanneer ik naga, dat ik geboren ben in een volledig onbewustheid - en dit kan ik constateren en nagaan - , wanneer ik definitief weet, dat ik als geest begonnen ben met het vage besef; ik besta, en via de steeds nauwere omgrenzing van mijn wezen, de steeds nauwkeuriger erkenning van eigen mogelijkheden, mijzelf bevoertuigd heb op vele verschillende wijzen om zo te komen tot een mens-zijn. Het vermogen om de ogen op te heffen tot een God, dan lijkt het mij, dat deze lange gang zeker niet nutteloos zal zijn. Ja, meer, ik kan niet aannemen, dat mijn bewustzijn verdwijnt op het ogenblik, dat ik in de Alziel opga.

Ik neem aan, dat mijn wezen en bewustzijn veranderen. Ik kan mij voorstellen, dat ik mij thans als eenheid afgescheiden van het geheel beschouw, doch later in mijn bewustzijn, een organisch verband zal voelen tussen het totaal van de Schepping, de levenskracht daarvan en mijzelf.

De Nirwanatoestand wordt helaas in het westen ook wel beschouwd als een toestand van niet-zijn, maar degenen, die de werken van de Boddhisvatta's en van de Boeddha Gautama zelf hebben bestudeerd, weten, dat het betekent: het zelf daadloos-zijn en zo geheel bewust medewerken in het grote Scheppingsplan als bewust deel der Schepping. Ik kan mij geen groter geluk voorstellen. Geen lijden, maar wel bewustzijn, deel zijn van het geheel, deel hebben aan een volheid van ervaringen, zonder ook maar één tegenstelling daarin, die voor mijzelf niet te verwerken, of onaanvaardbaar is, niets wat voor mij leed betekent en ondergang. Ons doel in het leven schijnt mij te zijn: voor onszelf dit bewustzijn te verwerven.

Zolang ik een persoonlijkheid blijf, kan ik er n.l. niet omheen mijzelf te stellen als middelpunt en doel van mijn streven. Ik kan mij echter voorstellen, dat, zoals ik, ook mijn Schepper langs deze weg wil komen tot een volledige realisatie in Zichzelf van Zijn wezen, van het leven, dat Hij tracht zo te worden van een gedachte, geborgen in negatieve duisternis tot een geuite gedachte in volheid van werking, Die Zichzelf erkennende zo aan Zichzelf de volheid der volmaaktheid aanvaardt.

U zult dus begrijpen, dat ik het aangegeven citaat niet zeer kan bewonderen, laat staan verdedigen. "Das Leben ist eigentlich etwas, dass besser nicht ware." Zou ik dan moeten zeggen: "Het ware beter, dat ik nooit geboren ware?" "Het ware beter, dat mijn geest nooit een bewustzijn had gekregen?" Dit zou ik misschien kunnen zeggen, wanneer er nooit een God geweest was, maar er is een God. Wanneer ik dit dan toch zeg, stel ik dan niet te grote eisen aan het leven? Verwacht ik dan niet dingen ver boven de mogelijkheid, die in mij leeft om deze te aanvaarden en te realiseren, mijne vrienden?

Wat brengt ons het leven niet veel kleine vreugden, wat kent het leven niet voortdurend een intensiteit van zijn. Dit alleen al, het ervaren van het leven alleen is voor degenen, die het weten te waarderen, vooral hen, die een ogenblik in de eenzame beslotenheid van een duistere sfeer hebben vertoefd, een voldoende prijs voor alle leeftijden, wat je opgelegd kan worden. Maar er is meer. Je hebt niet slechts het leven, maar bovendien de mogelijkheid om je voortdurend meer in harmonie te brengen met de eeuwigheid. Je hebt de mogelijkheid om door het verband tussen jou en de geschapen dingen plus de originator daarvan steeds meer in de volheid van je wezen vreugde te vinden, want ons leed is slechts onbegrip voor de waarheid, het niet- inzien van de werkelijkheid, is het ons persoonlijk stellen tegenover de wereld en het afwijzen van de volle krachten van het leven, die compenseren voor hetgeen wij moeten ondergaan.

Daarom kan ik geen pessimist zijn. Integendeel! Ik ben door de feiten overtuigd van het voortbestaan. De feiten hebben mij nog niet overtuigd, dat geef ik eerlijk toe, dat het leven in de Alziel een levensuiting is, waarin mijn wezen geheel bewust voortbestaan. Ik weet zeker, dat ik in deze vorm niet in het Goddelijke op kan gaan. Dit zegt mij het nuchter verstand en mijn ervaring van de levensfeiten.

Ik geloof, dat niets zonder doel in deze wereld gesteld werd. Ik geloof, dat mijn strijd, mijn zoeken naar bewustzijn, niet slechts voor mij, maar ook voor mijn Schepper belang heeft. Indien God overgaat tot de Schepping om ook dit mogelijk te maken, dan kan ik mij niet voorstellen, dat Hij dit alles uitblust zonder meer. Ik ben niet voldoende Boeddhist of Hindoe om tot een dergelijke negatieve leer over te hellen. Misschien ben ik ook niet voldoende Christen om Gods Almacht zonder zoeken en navragen, als vaststaand te aanvaarden. Maar ik heb voldoende begrepen van Jezus' leer, de leer der ouden, zowel als de leringen mij in de sferen gegeven om definitief te zeggen: het leven heeft zin, want gaande uit de Alziel en terugkerende tot de Alziel maken wij daartussen een fase door van bewustwording, die verschil uit moet maken zowel voor ons als voor de Alziel, ook al kan ik niet definiëren, hoe.

Dat is mijn zienswijze in deze. Ik hoop, dat het voldoende is. Nog commentaar?

Reactie: Ik ben het volkomen met u eens. Want het woord is uitgegaan en zal niet ledig tot Mij terugkeren.

Antwoord: Inderdaad. Dit is Bijbels uitgedrukt, maar ook hier de overtuiging, dat God niets nutteloos schept en niets in de Schepping zonder reden gebeurt. Heeft een van de anderen verder nog commentaar?

Reactie: Dit is een vechten over begrip, maar het is toch zo eenvoudig. De raad van God hebben wij allemaal nodig. Waarom zijn wij dan toch niet tevreden omdat het toch zo buitengewoon eenvoudig is. Het antwoord is gewoon de zin: "Ik ben."

Antwoord: Inderdaad, maar kunt u zich het "Ik ben" realiseren?

Reactie: Op de duur hoop ik het te kunnen.

Antwoord: Zeer juist gezegd: op de duur. Dus op het ogenblik kunt u het nog niet? Waaruit ik dan de conclusie trek, mijn waarde vriend, dat het nog niet zo eenvoudig is, omdat wij eerst daarmee moeten worstelen, maar die worsteling is ons leven. Ons hele leven, dat heb ik getracht om te betogen, is de worsteling om het bewustzijn. Wij worstelen en strijden om bewust in God te kunnen leven, i.p.v. onbewust deel van Hem uit te moeten maken.

Het woord "God" is op het ogenblik een abstractie voor ons, omdat wij God nog niet anders kunnen zien, dan iets buiten onszelf, of misschien iets binnen onszelf. Op het ogenblik, dat wij ons realiseren, dat God in en buiten ons gelijktijdig en gelijkelijk is geopenbaard en wij dit voor onszelf kunnen verwerkelijken en beleven, kunnen wij zeggen, dat het eenvoudig is.

Dan is het woord "Ik ben" het woord, dat klinkt in ons hart en weergalmt door heel de Schepping. Zolang dit echter niet het geval is, is het m.i. helemaal nog niet zo eenvoudig.

Ik ben optimist en evenals u ervan overtuigd, dat dit ter enigerlei tijd voor ons mogelijk zal worden. Maar ik voeg er van harte - aan de hand van mijn eigen ervaringen - aan toe: deze dingen zijn zeker niet eenvoudig voor degenen, die dit probleem redelijk wil benaderen en begrijpen. Eenvoudig is het misschien voor degenen, die zonder vragen aanvaard in een diep geloof. Maar voor deze is alles eenvoudig, tenzij zij hun geloof op de proef stellen. Doen zij dit, dan begint voor hen dezelfde strijd, die ook wij doormaken. Akkoord? Geen verder commentaar meer? Dan kunt u gaan pauzeren.

Indien u het wenst, dan kunt u na de pauze bij de "Vragen rubriek" nog terug komen op dit onderwerp. Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goeden avond, vrienden,

Dit is de "Vragenrubriek", waarin, zoals u ongetwijfeld al weet, persoonlijke vragen niet mogen worden gesteld. Op alle andere vragen krijgt u een antwoord, zover wij dit op verantwoorde wijze kunnen geven. Mag ik u verzoeken de eerste vraag te stellen?

Vraag: De eerste spreker sprak over een feit, dat na 6 maanden zou blijken. Wat is dat feit?

Antwoord: Na 6 maanden zal blijken, dat de golf van prikkelbaarheid niet slechts de buitenwereld, maar praktisch elk huisgezin heeft beroerd, aan blijft houden en dus niet slechts het gevolg is geweest van weersomstandigheden, maar een groter en intenser betekenis heeft. Is dat een voldoende antwoord?

Vraag: Mag ik vragen, welke betekenis?

Antwoord: Dat er op het ogenblik iets op de wereld aan de gang is, waarover ik u echter helaas niet in mag lichten in deze kring. Het heeft echter de prikkelbaarheid der mensen aanmerkelijk vergroot en het gevaar voor onenigheid in de wereld aanmerkelijk doen toenemen. Dit uit zich bij privépersonen, instellingen, volksdelen, staten. Ik ben bang, dat u hiermee genoeg zult moeten nemen.

Vraag: Bent u van mening, dat wij de begrippen: fysica, metafysica en religie los van elkaar kunnen zien, dus zonder enig verband? En zo ja; wat gebeurt er met de wereld, waarin - naar het schijnt - op het ogenblik alleen plaats is voor de fysica. Zal dit uiteindelijk kunnen leiden tot vernietiging van de mens, of als andere uiterste consequentie tot een diepere levensbeschouwing?

Antwoord: Hier verhef ik mijn stem in eerlijk gemeend protest. Er is op het ogenblik in deze, uw wereld, wel degelijk meer dan fysica alleen. Het volgen der wegen, die de fysica de mensen toonde heeft deze

mensheid reeds thans geleid tot een metafysica, die het gebied van het religieuze vaak heel dicht benadert. Ik ben er dan ook van overtuigd, dat wetenschap en filosofie en wijsbegeerte, evenals godsdienst en geloof, over niet al te lange tijd tot een hechte eenheid zullen samengroeien.

Het lijkt me, dat - gezien de huidige ontwikkeling - geen andere weg meer mogelijk is. Wanneer wij opmerken, dat nu deze verschillende factoren nog gescheiden lijken, dan kunnen wij dit onmiddellijk verklaren uit de te ver doorgevoerde specialisatie op velerlei gebied, waarbij een ieder meent, dat hij het enig ware en belangrijke bezit. De resultaten van deze specialisatie hebben er echter reeds toe geleid, dat men wederom begint allround technici en wetenschapsmensen op te leiden.

Wie echter een overzicht van en inzicht in een groter gebied der wetenschap verwerft, wordt al gedwongen zich met speculaties op het uiteindelijke gebied van filosofie en wijsbegeerte te begeven om nog een redelijke these te kunnen opbouwen omtrent de totale tendens, die de zuiver wetenschappelijke onderzoekingen de laatste tijd genomen hebben. Van wijsbegeerte tot godsdienst is over het algemeen geen grote schrede. Is dit antwoord voldoende?

Vraag: Wat denkt u, dat Jezus heeft bedoeld met de woorden "Zalig zijn de armen van geest, want aan hen is het Koninkrijk der Hemelen?"

Antwoord: De geest, die zich weinig bezittingen vergaart en zich weinig verheft op haar eigen verworvenheden, aanvaardt het Goddelijk Licht zonder enige restrictie; zij heeft niets te verliezen, en al te gewinnen in de aanvaarding. Wat wij in de sferen zien toont ons aan, dat geestelijke verworvenheden, rijkdom van weten, van voorstellingsvermogen voor velen een hinderpaal worden, omdat zij eenmaal gevormde opinies en meningen niet wensen prijs te geven. Hierdoor verwijderen zij zich van het Goddelijk licht en kunnen niet komen tot een aanvaarding van de werkelijke waarheid, waar zij hun eigen gedeeltelijke waarheid prefereren boven deze. Ik denk, dat Jezus dat dan ook wel bedoeld heeft.

Vraag: Dit slaat dan toch maar alleen op dogmatische voorstellingen?

Antwoord: Als u het begrip "dogmatisch" wilt uitbreiden over alle godsdienstige, esoterische en wetenschappelijke scholingen met daarnaast alle maatschappelijke opgebouwde voorstellingen, dan ben ik het met u eens. Meestal echter beperkt men de gedachte "dogmatisch" tot de kerken met hun stellingen. Men vergeet heel vaak, dat ook de wetenschap, de esoterische school e.d. op dogma's zijn opgebouwd, ofschoon u persoonlijk - naar ik meen - daarover nog kort geleden enkele hartige woorden hebt gezegd tegenover iemand, die wel heel erg overtuigd was van zijn eigen weten.

Om dit duidelijker te maken voor u: u heeft het gezegd tegen iemand, die - zij het met meer woorden - naar voren bracht: God is in Zijn hemel en Heindel Zijn profeet. Klopt dat? (Ja, dank u). Waarmee ik dus een voldoende antwoord op uw vraag meen te hebben gegeven.

Vraag: De vorige week werd gesproken over de strijd tussen geest en lichaam om de leiding in het stofleven. Als de geest nu geen kans ziet om de leiding te nemen, kan die dan zichzelf afbreken om te ontkomen aan de spanning geboren uit zijn misslagen?

Antwoord: Dit is natuurlijk wel mogelijk. Maar ik ben bang dat een geest die dit wil doen zich in de zelfde ongelukkige positie bevindt als een ruiter op een op hol geslagen paard; je kunt wel op elk ogenblik afstappen, maar het risico is behoorlijk groot. Menig ruiter verkiest dan ook, ondanks de gevaren, bij zijn paard te blijven tot het vermogen daartoe hem verlaat. De geest zal over het algemeen op dezelfde wijze handelen met het lichaam. Zelfs, indien het lichaam haar beheerst.

Vraag: Ik las een artikel over een mr. Crowley. Als dichter en bergbeklimmer werd hij zeer geacht. Hij deed aan magie en stichtte een Orde, waarvan ook de dichter Yeats schijnbaar lid was. Zijn de feiten in genoemd artikel juist? Was Cr. magiër, of slechts een slecht mens? Kunt u hierover iets naders mededelen?

Antwoord: Ja, ten minste binnen zekere grenzen. De persoon in kwestie werd door zijn opvoeding al gedrongen in de richting van wat men hier het verdorven Satanisme noemt. Zijn gehele leven is verzet geweest tegen een wereld, die hem een God op trachtte te dringen, Die hij niet wenste te aanvaarden. In zoverre was de figuur tragisch. Ik moet echter het volgende opmerken. Het meesterschap over woorden, waardoor men dichter wordt heeft weinig te maken met de gesteldheid van de persoon in zedelijk, moreel en geestelijk opzicht. Voorbeelden van dichters, die verdorven waren, zijn voldoende aan te halen om dit te bewijzen.

Ik meen, dat iemand een magiër kan zijn en tevens een heel slecht mens. Ik ben bang, dat ik de vraag in bevestigende zin moet beantwoorden! De persoon in kwestie was een zwartmagiër en gebruikte zelfs praktijken, waarbij hij zijn eigen levenskracht vergrootte ten koste van de levenskracht van anderen.

De feiten, die genoemd zijn in het bewuste artikel, zijn in zoverre juist, dat slechts de sensationele elementen naar voren zijn gebracht, terwijl de achtergronden daarvan, zowel als de dramatische aspecten, over het algemeen ter zijde zijn geschoven.

Ik meen op te mogen merken, dat Crowley een van de meest succesvolle zwartmagiërs is geweest van de laatste tijd. Zijn orde is inderdaad een satanistische orde, en hij baseert zich in zijn magie, zowel op de geschriften van de abt Benedictus uit het Rijnland als op geschriften van Dee, een Engelse magiër. Hij was echter tegenstander van het magisch ritueel, zoals dit onder het pseudoniem Eliphas Levi aan de mensheid werd geopenbaard. Zijn magische praktijken zijn van een zodanige geaardheid geweest, dat zij zich m.i. niet voor een verdere aanduiding of beschrijving lenen. Heb ik daarmee op alle aspecten van de vraag een voldoende antwoord gegeven?

Vraag: Zou u iets kunnen vertellen over de voor- en nadelen van egocentriciteit?

Antwoord: Het enige grote voordeel wat je hebt is, dat je nooit beseft, dat je ongelijk hebt. Het nadeel daarentegen is dat je, omdat je je ongelijk niet beseft, meent dat de wereld je niet erkent, veronachtzaamt. Dit terwijl je, waar mogelijk, op je egoïstische wijze je wereld zo beheerst, dat zij voor anderen een hel wordt.

Wij zijn allen, geest of stof, in zekere mate egocentrisch: wij zijn n.l. pas in staat vanuit ons eigen wezen een voorstelling van de wereld te vormen en kunnen eerst via ons eigen wezen de reacties van die wereld op ons verwerken. Wanneer wij echter ons zelf en onze interpretatie van hetgeen wij beleven boven de werkelijkheid menen te mogen stellen, komen wij tot een verschuiving van die werkelijkheid op een zodanige wijze, dat hierdoor ons eigen leven, zowel als het leven van anderen een ernstige schade hierdoor kan lijden. M.i. is genot nog geen geluk, en de trots, de verwaandheid, die wij uit het egocentrisch leven kunnen putten niet voldoende loon voor de ontberingen, kwellingen en onaangenaamheden, die voortvloeien uit een dergelijke levenshouding. Is verder commentaar hier noodzakelijk?

Vraag: Hoe kunnen wij ontdekken, of wij een geleide geest hebben? Er is gezegd dat wij ons tot een andere geleidegeest konden wenden, indien wij dit wensten. Hoe kunnen wij dit doen?

Antwoord: Hoe krijg je een taxi of een vigilante, wanneer je op straat bent? Door te fluiten, te wuiven of op een andere manier de aapjeskoetsier duidelijk te maken - of de chauffeur - dat je hem nodig hebt. Hieruit kunnen wij opmaken, dat de beste wijze om een andere geleidegeest te krijgen, is hierom voortdurend te bidden, zo intens mogelijk, waardoor wij ons verlangen kenbaar maken en aan de hand van ons gebed, dat een uitdrukking is van onze behoefte, de voor ons passende geesten tot ons kunnen trekken.

Hoe wij ontdekken, dat wij een geleidegeest hebben? Op het ogenblik, dat wij, onverwacht eigenlijk, anders reageren, daardoor ontkomen aan bepaalde bezwaren. Op het ogenblik, dat wij intuïtief merken feiten vast te stellen, die tegengesteld zijn aan de schijn, kunnen wij aannemen, dat wij een geleidegeest hebben, die de werking van onze eigen geest op dit gebied versterkt in het lichaam.

Degene, die meer geestelijke vermogens hebben, zullen ongetwijfeld ook nog andere wijzen kennen om die geleidegeest te benaderen. Voor de doorsneemers is dit voldoende. Is dit ook voldoende voor degene, die de vraag stelt?

Vraag: Wanneer men een probleem heeft, zich de vraag stelt en dan rustig afwacht, ontvangt men vaak een antwoord. Is dit dan afkomstig uit het onderbewustzijn, of komt het van een geleidegeest?

Antwoord: Laten wij stellen, dat deze gedachte altijd uit het onderbewustzijn komt. De geleidegeest drukt niet onmiddellijk zijn gedachte op u af, maar wekt gedachten in u op ongeveer dezelfde wijze, als ik op het ogenblik in dit medium bepaalde woordreflexen wek en het hierdoor tot het spreken, het uitdrukken van mijn persoonlijkheid, beweeg.

Vraag: Is het kind in de volwassen mens, dat altijd blijft hunkeren naar koestering en raken wij dat in de loop van ons eeuwig bestaan kwijt? Of is het een integrerend deel van ons menselijk wezen?

Antwoord: Aangezien de mens een kuddedier is, meen ik, dat die hunkering een integrerend deel is van het menselijk wezen op aarde. Wat de geest betreft, blijkt ons, dat naarmate wij verder doordringen in de waarheid en het licht, de hunkering naar koestering minder wordt, omdat wij beter begrijpen, hoe wij beschermd en geleid zijn door de levende kracht in ons.

Het is dus in de eerste plaats een verschijnsel van de stof, in de tweede plaats een verschijnsel van het bewustzijn. Het kind in de mens blijft leven tot de laatste levensdagen, zolang hij op aarde is. Dit is begrijpelijk, want het leven confronteert de mens voortdurend met feiten en moeilijkheden, die voor de mens niet bestonden in de embryonale geborgenheid binnen het moederlichaam. Zijn hunkering naar gekoesterd worden is in werkelijkheid een terugstreven naar deze toestand, waarin hij, levend in de wereld, beschermd is tegen de wereld. Naarmate men zich onvolkomener ervaart zal de behoefte naar koestering groter worden. De behoefte aan gezelschap komt praktisch in elke mens voor. Dit is het resultaat van het onbewust aanvoelen, dat hij alleen niet, of bijna niet in staat zal zijn, zich te handhaven tegenover de wereld en haar verschijnselen. Hij zoekt dus zijn kracht in het aantal. Is dit voldoende als antwoord?

Vraag: Kan een magiër uit de lucht scheppen, vuur doen oplaaien, storm oproepen enz.

Antwoord: Het simpelste antwoord hierop, zou voor u ongetwijfeld te simpel zijn, n.l. door het feit, dat hij magiër is en dus wetten van geest en materie kent, die een normale mens ontgaan.

Brood scheppen uit de lucht wil zeggen: de verschillende moleculen uit de lucht door wilskracht samenbinden in een ongebruikelijke verhouding, met de uiterlijke schijn van brood, met de voedingswaarde, die noodzakelijk is. Men zal niet aannemen, dat dit brood volledig gelijk is aan het brood, dat mensen gemaakt hebben, maar het bevat elk intergrerend bestanddeel daarvan. Zonodig kan de magiër bovendien door dematerialisatie en rematerialisatie van overal op de wereld zijn bestanddelen samen brengen en deze onder de indruk van zijn wil hergroeperen.

Het oplaaien van het vuur is nog simpeler tot stand te brengen. Gedachtekracht kan worden omgezet in een elektronische beweging, die een zodanige versnelling in de moleculaire beweging betekent, in de stof, waarop het geconcentreerd is, dat gloeiing en verbranding ontstaan. Wil men het vuur dan doen oplaaien, dan is het voldoende de zuurstof aanvoer hierheen, door het juist leiden van de gedachtekrachten, te vergroten.

Het afweren van verschijnselen als onweer, storm of dergelijke, of het oproepen daarvan, is evenzeer weer een deel van de kennis, waarmee de magiër zijn eigen - misschien niet zo groot - vermogen, door concentreren van magnetische en bio-elektrische krachten rond zich, gebruikt om een lawine van krachten te doen losbarsten in de natuur rond hem. Het principe, dat hij hierbij gebruikt, is het verstoren van evenwicht in de gewenste richting. Hierdoor wordt het mogelijk luchtstromingen te veranderen en daardoor een storm weg te drijven. Het is ook mogelijk, ze zo tot u te roepen, dat storm ontstaat.

Wanneer men te maken heeft met onweer, zo kan men natuurlijk het onweer verspreiden, maar men kan het ook in een bepaalde richting drijven door luchtstromingen. Men kan de verhoging der humiditeit, aanvoer van vochtige lucht, tot stand brengen, dat een geleidelijke afvoer, een geleidelijk afvloeien van de statische ladingen van de wolken mogelijk wordt. Dan vervaagt het onweer dus en wordt het niet geuit.

Ik zou op dit gebied nog vele andere mogelijkheden kunnen vertellen, het is mij echter voldoende om op te merken, dat de ware magie het kennen is van wetten in de natuur, waarbij men door middel van wilskracht en in het "IK" aanwezige krachten, gebruikt om kleine evenwichtsverstoringen grote gevolgen te doen hebben.

Ik geloof, dat degenen, die weten, hoe een betrekkelijk kleine ontlading een kernreactie tot stand kan hebben gebracht van ontstellende omvang, zullen begrijpen, hoe de betrekkelijk kleine kracht van één magiër gehele natuurkrachten in hun evenwicht kan verstoren en - mits de verstoring juist gebeurd is - dus de resultaten tot stand brengt, die de magiër verlangt.

Vraag: In verband hiermee zou ik willen vragen, of de verstoring van natuurkrachten en dergelijke misschien ook in verband kan staan met het denken van ons allen?

Antwoord: Zover zou ik niet willen gaan. Want om dergelijke dingen te beïnvloeden is een ongericht denken niet voldoende. Natuurlijk heeft het gedachteleven van de mensheid een zekere invloed op optredende omstandigheden, maar in dit geval wordt de omstandigheid eerst door de natuur georgineerd en wordt haar verder verloop soms u mede bepaald - of heel sterk, soms mede bepaald - door de gedaagdenuitstraling van de mensen. Voorbeelden hebben wij kunnen zien in de februari-ramp in Zeeland bv. Ook in bepaalde rampen, die in Amerika optreden. Meerdere voorbeelden daarvan zullen in de loop van dit jaar nog wel te uwer kennis komen.

Vraag: Welke voorbeelden?

Antwoord: Dat hier dus de gedachten van de mensen zodanig in strijd komen met de werkelijkheid, dat zij hierdoor een aantrekking betekenen voor elke verstorende invloed, waar hun gedachten op zichzelf mede

het chaotisch karakter bevorderen. Het geval Zeeland was het statisch denken van velen. In het geval Engeland was het een zekere streekverwaandheid. In het geval Amerika was het, wat men daar gelieft te noemen "loose living", een onbeheerst leven. Deze factoren hebben mede hun invloed en kunnen bv. de loop van een wervelstorm wijzigen. Maar eerst moet de wervelstorm er zijn.

Een magiër kan de storm opwekken en richten. Dit gebeurt door de gedachten van de gemeenschap dus over het algemeen niet. Voldoende?

Vraag: Heeft dit ook nog uitwerking op de uitbarstingen van vulkanen?

Antwoord: Het kan daarop mede van invloed zijn. Maar alleen dan, wanneer al behoorlijke spanningen in het magma aanwezig zijn.

Vraag: Mag ik even vragen; komen deze krachten voor bij de mens, alleen bij de geest, of is het ook mogelijk voor de menselijke geest?

Antwoord: In beide gevallen is het mogelijk. Het is afhankelijk van de kracht, die de menselijke geest bezit, plus de mogelijkheid van gebruik te maken van haar bronnen. Wanneer de geest bezit neemt van een lichaam en hierdoor krachten kan wekken uit het stoffelijke en deze door haar wil en bewustzijn dirigeren, kan zij dezelfde resultaten tot stand brengen, als de mens, mits zijn geest een dergelijk vermogen, wilskracht en bewustzijn bezeten zou hebben. Er is hier dus niet van een voorkeur voor stoffelijk of onstoffelijk te spreken.

Vraag: Zijn geesten dan niet in staat zonder stoffelijk lichaam te werken hiermee?

Antwoord: Over het algemeen niet, tenzij - en daar komen dan de humiliteits-, lucht-, elektriciteitsverhoudingen bij in het spel - het haar mogelijk wordt om op een andere wijze een zodanige kracht aan elektriciteit, of aan magnetisme te verzamelen, dat zij door deze te richten hetzelfde bereikt als door de ontlading van de zenuwcellen van een menselijk lichaam.

Vraag: In één van de lezingen werd het feit genoemd, dat de Meesters op aarde ook werken door priesters en sprekers. Is Abbé Pierre één van deze werktuigen?

Antwoord: Tot mijn spijt moet ik opmerken, dat het niet tot mijn competentie behoort aan te geven, wie werktuig der Meesters is op aarde en wie niet. Wanneer het noodzakelijk is, dat dit wordt geopenbaard, zullen de betrokken Meesters ongetwijfeld zelf hun maatregelen daartoe treffen. Ik hoop, dat u hiermee genoegen wilt nemen.

Vraag: Is Berthold Schwarz zich thans bewust van de vloek, die zijn uitvinding voor de mensheid betekent?

Antwoord: Ik vind het woord "vloek" sterk gebruikt. Na van zijn ontsteltenis en verrassing bekomen te zijn, heeft hij zich ongetwijfeld gerealiseerd, dat de uitvinding van het buskruit tevens betekende het begin van een geheel nieuwe technische en maatschappelijke era voor de mensheid.

Men spreekt over een "vloek", maar men vergeet, dat de opkomst der burgerij juist tot stand kon komen, dank zij de hakenbussen en de eenvoudige vuurwapenen, het buskruit, dat hen voor het eerst geheel bestand maakte tegen de ridderlijke ruitery, evenzeer hen in staat stelde de machtige vestingen van de edelen te bestormen, zodat de gehele sociale omwenteling der middeleeuwen mede te danken is aan het feit, dat Berthold Schwarz hernieuwd iets uitvond, wat + 3.000 jaar vóór die tijd in China was uitgevonden en gebruikt, zij het dan voor minder bloederige doeleinden.

Ik geloof, dat hij er zich van bewust is werktuig geweest te zijn in een ontwikkelingsgang en daarmee zelf vrede zal hebben. Ook wanneer hij bij het ingrijpen op aarde, of bij het terugkeren op aarde, ongetwijfeld zijn gehele streven zal richten op het verminderen van de nadelige gevolgen, voortgevloeid uit zijn uitvinding.

Vraag: Is het mogelijk, dat de mens zich kan herinneren, dat hij zich bewust is geweest van de verschillende dierstadia, die zijn lichaam bij de embryonale ontwikkeling heeft doorgemaakt? Dat hij zich ook herinnert te hebben gedronken uit het vruchtwater?

Antwoord: Theoretisch zou dit m.i. mogelijk moeten zijn. Praktisch meen ik dit: dat dit een zelden voorkomend verschijnsel is en dat dit verschijnsel eerst dan redelijk te toetsen is, wanneer de persoon, die deze herinneringen heeft, zich niet bewust is van de ontwikkeling binnen het menselijk lichaam in al zijn stadia. Heeft men hiervan de kennis, dan is m.i. reeds het bewijs hiervan weggevallen, waar de kennis in zichzelf de fantasie, of het voorstellingsvermogen van de mens zodanig te stimuleren kunnen, dat bij een

terugzoeken naar deze oerstaat deze herinneringen worden gesuperimposeerd boven huidige herinneringen als zijnde van vroegere origine, waar zij in werkelijkheid voorstellingen zijn uit verlangens van de mens, plus zijn kennis geboren.

Vraag: Michael Gate, 10 jaar oud, geboren te Hamilton - Ontario - liep bij een auto-ongeluk zulke zware verwondingen aan het hoofd op, dat hij al 6 maanden lang in een coma is. De doktoren slaagden er niet in om hem tot bewustzijn te brengen. Zij zouden verwachten, dat hij zijn verdere leven in dat coma zou blijven. Hoe doet de geest nu dit verder. Is het net hetzelfde als gedurende de slaap? Of is de geest zijn eigen weg gegaan? Zou dat de dood betekenen?

Antwoord: Neen. Wanneer de geest geheel zijn eigen weg gaat, dan vinden wij natuurlijk, als logisch resultaat, het ophouden van de georganiseerde levensfuncties. De geest is het bindend element, dat de levende organismen in een bepaalde toestand handhaaft.

Gedurende een dergelijke rust, een dergelijk coma, kunnen wij dus spreken van een gelijkenis met de diepste trance, die identiek is met de slaap. Het is mogelijk, dat de geest gedurende deze periode elders leeft, ja, zelfs tijdelijk elders een ander lichaam in beslag neemt. Een band met het oude lichaam blijft echter bestaan en een definitief andere incarnatie kan nog niet worden genomen.

Overigens meen ik, dat dit coma met behulp van sterk magnetische krachten waarschijnlijk te breken zou zijn in een periode van maximaal van 3 tot 4 weken. Maar ongetwijfeld sta ik hier in mijn mening alleen tegenover de wetenschap, die vertelt, dat dergelijke dingen niet bestaan, of althans zeer onwaarschijnlijk zijn, en dat zij slechts op suggestie kunnen berusten. Daarom zal ik dus deze mening slechts als een aantekening neerleggen zonder meer. Is hiermede de vraag voldoende beantwoord?"

Vraag: Zou het nuttig zijn om dit kenbaar te maken?

Antwoord: Ik vermoed van niet. Is n.l. kennis van deze mogelijkheden en bereidheid daarvan gebruik te maken aanwezig, dan zou men ongetwijfeld tot middel grijpen. Is die bereidheid niet aanwezig, dan zullen mededelingen daaraan niet veel veranderen.

Vraag: Wat gebeurt er dan met de geest gedurende deze tijd?

Antwoord: U doet dan ongeveer hetzelfde, wat het medium op het ogenblik met zijn geest doet, d.w.z. in uitgetreden toestand verkeren gedurende de periode, dat zo'n dwalende geest bezit neemt.

Vraag: Is het zo, dat Engeland een grote lening zal ontvangen van Rusland? En wat zullen de politieke consequenties daarvan zijn? Zal dat worden besproken bij het aanstaande bezoek van de Russen aan Engeland?

Antwoord: Ik geloof niet, dat Engeland een grote lening van Rusland zal ontvangen. Dit zou n.l. betekenen, dat zodra dit bekend wordt, grote bedragen zullen moeten worden terugbetaald aan de Ver.Staten, die onmiddellijk opvorderbaar zijn, terwijl andere leningen met een looptijd, of een opzegtermijn van 1 tot 5 jaar evenzeer opvorderbaar zou zijn. Verder zou dit betekenen een opzegging van krediet o.a. door Canada en een sterke afscheiding van verscheidene dominions van de British Imperium. Daarom kan een dergelijk iets geen redelijk punt van bespreking uitmaken. Wel kan worden gesproken van gezamenlijke garantie voor bepaalde proefnemingen.

Bij het bezoek aan Engeland zal m.i. dan ook het gesprek vaak draaien om o.a. atoomwetenschap en de wijze, waarop deze gezamenlijk kan gebruiken: het scheppen van overeenkomsten, waardoor een soort non-agressiepact tussen de Sovjet-Unie en het Britse Imperium tot stand komt in geheim verdrag. Dat zal wel geheim blijven, totdat men weer eens een andere regering nodig heeft. Dat dit voorkomt kunt u ervaren aan uw eigen burgermeester. De werkelijke feiten ontrent dergelijke politieke veranderingen zijn over het algemeen niet bekend en deze geruchten, zo al in omloop, lijken mij te komen uit een meer oostelijke koker.

Vraag: Het is enige tijd geleden, één jaar, dat werd medegedeeld, dat Jeanne d'Arc niet op de brandstapel was gestorven en naar Amerika was gebracht. Op een volgende avond werd opgemerkt, dat zij in het begin van de 15de eeuw leefde en dat Columbus Amerika aan het einde van die eeuw ontdekte. Dit was dus een verschil. Men heeft toen beloofd een en ander hieromtrent te onderzoeken.

Antwoord: Men heeft dit inderdaad gedaan. Dit is medegedeeld ongeveer 2 à 3 weken nadat de vraag werd gesteld, waarbij werd opgemerkt, dat zij werd overgebracht naar Plymouth en vandaar met een handelsschip inderdaad in Amerikaanse richting is gebracht. Zij heeft inderdaad haar leven beëindigd in de

zuidelijke staten in de buurt van Louisiana, waaruit dus blijkt, dat zij deel heeft uitgemaakt waarschijnlijk van de eerste groepen, die Amerika bereikten.

Vraag: En daar is zij dan ook gestorven?

Antwoord: Inderdaad. Ook dat is vastgesteld. Dat is dus hetgeen wat van onze kant daarover is meegedeeld. Waar ik zelf geen onderzoekingen in deze richting heb gedaan, meen ik verstandig te doen deze verklaring te laten staan, zoals zij dus al langere tijd geleden werd gegeven.

Vraag: In een krant stond vorige week een artikeltje over een Amerikaanse dokteres, die meende bewezen te hebben, dat parthenogenese ook bij een mens voorkwam. Een medisch tijdschrift zou dit bevestigen. Nu zou ik graag willen weten: hoe moet ik dit zien met de grote godsdiensten, waar niet alleen de Christelijke eredienst, Ishtar-vereringen, zowel als de Krishna legenden allen wijzen op een Kind uit een Maagd geboren. Is dat mogelijk?

Antwoord: Ja, zoiets is naar mijn mening niet alleen werkelijk mogelijk, maar brengt bovendien een apart geslacht tot stand. Ik mag echter opmerken, dat in dit geval over het algemeen de vrucht vrouwelijk zal zijn. Er is dan n.l. een groot verschil in het aantal chromosomen, dat bij een normale paring ontstaat en bij parthenogenese dan niet gesproken kan worden van een volledig menselijk zijn van de vruchten, die bij een dergelijke geboorte de wereld betreden.

Vraag: Is het dan niet vreemd, dat juist godsdiensten onder deze omstandigheden voortdurend de nadruk leggen op de God uit de Maagd geboren?

Antwoord: Och, zo bijzonder is het niet, als wij onthouden, dat het de mannen zijn, die - althans in hun eigen overtuiging - de laatste 4 à 5 duizend jaar de geschiedenis hebben gemaakt en de godsdiensten. U bemerkt, dat ik zo vrij ben, een kleine beperking daaraan toe te voegen. Maar de man is eerst kort door een zich nu vormend pseudomatriarchaat uit zijn superieure positie verdrongen. Inderdaad, superieur, omdat hij de beheersers was van het sociale en commerciële leven, evenzeer als van politiek en godsdienst. Dat de vrouw op het ogenblik meer en meer daar binnen dringt zal m.i. voor de wereld niet een voordeel betekenen, ofschoon ik hierin - volgens uw opvattingen - ouderwets ben.

Ik meen n.l. dat de vrouw, die via haar eigen en huiselijk bestaan meer aangepast aan haar behoeften en omstandigheden, dan het huidige z.g. "Vrije zakenleven" van de vrouw, veel grotere invloed had, waar zij veel meer respect van de man kon verwachten dan zij krijgt, nu zij zich als gelijke naast de man stelt. Want door zich als zijn gelijke naast hem te stellen ondergaat zij de kritiek, die de man zijn sexegenoten voortdurend toewerpt. Daarbij is zij een indringster in zijn mannelijke wereld en zal dus - zelfs wanneer haar eigen bestrevingen goed zijn - alleen door het feit, dat zij vrouw is op een terrein, dat volgens de usance van de mannenwereld haar niet past, tegenwerkingen, tegenwerkingen e.d. ervaren. Wanneer wij zien, dat rassenproblemen 1000 jaren kunnen bestaan ben ik bang, dat een werkelijke door ieder aanvaarde, volledige gelijkheid der sexe eerst zeer moeilijk in een duizend jaar tot stand te brengen is. Het zou mij dus uit het standpunt van de vrouw beter lijken, wanneer zij zich wendde tot haar specifiek vrouwelijke bezigheden, en zich bij het beïnvloeden van de man en de wereld van de mannen hoofdzakelijk zou beperken tot het terrein, waarop zij deze invloed - het meest ongemerkt - het meest dringend uit kan oefenen.

Ik ben blij te merken, dat niet iedereen deze standpunten ouderwets vindt.

Vraag: Wat is de consequentie van de emancipatie?

Antwoord: De consequentie van emancipatie voor de vrouw is, dat zij veel van haar vrouwelijke voorrechten op moet geven. Ik geloof niet, dat deze aantrekkelijk zijn, wanneer wij ze tot de uiterste consequentie zien doorgevoerd. Degenen, die zich wat dat betreft verder willen inlichten, kunnen zich hierover het beste een beeld vormen, wanneer zij zien, hoe de vrouw behandeld wordt bij bv. in de Sovjetstaten, waar zij inderdaad een gelijkberechtiging heeft, behalve als zij gehuwd is en dan is zij de slaaf van haar man, net zoals vroeger.

Voor de man betekent de emancipatie, dat zijn verantwoordelijkheid, voor het gezin - vroeger de meest stabiliserende factor - steeds minder wordt. Dat echtparen, waarbij beide partijen werken een te hoge levensstandaard verkrijgen en daardoor minder geneigd zijn verantwoordelijkheden op zich te nemen. Een groot gedeelte van hetgeen de vrouw verdient wordt besteed aan luxe. U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik dit op de voorgrond schuif, aangezien van de 50 vrouwen, die werken er 30 tot 35 zijn, die dit doen als bijverdienste en deze bijverdienste hoofdzakelijk besteden voor aanschaffingen en verwervingen, die zij normalerwijze niet zouden doen. Het betekent dus, dat zoveel meer geld in circulatie moet worden

gebracht hierdoor de kopersmarkt weliswaar zwaarder belast wordt, de afzet vergroot wordt, maar in werkelijkheid een verschuiving plaats vindt van gebruiksartikelen naar luxe artikelen.

Mij dunkt, dat dit voor geen enkele maatschappij op de duur een gunstige factor kan zijn. Om deze reden alleen al vind ik de emancipatie van de vrouw in dit opzicht niet zeer geslaagd. Daarnaast is het onderbidden door de vrouw op de arbeidsmarkt van de man de oorzaak geweest van een onmiddellijk verweer - hieruit zijn o.a. vakbonden voortgekomen -, waarbij op de duur een versterking van het maatschappelijk leven op moet treden, waar de man toch altijd nog zijn eigen brood wenst te verdienen. Zou het verder gaan met de emancipatie in de richting, waarin vele vrouwen dit zouden wensen, dan ben ik bang, dat vandaag of morgen Pa aan de afwas staat, terwijl Ma naar kantoor gaat. Een dergelijke averechtse verhouding zou nooit ideaal kunnen zijn, omdat uiteindelijk - neemt u mij de uitdrukking niet kwalijk - Pa de kinderen niet kan krijgen, dat moet Ma doen.

Nu ben ik ongetwijfeld zeer ouderwets, dat geef ik graag toe, maar ik ben er toch eerlijk van overtuigd, dat dit de consequenties zijn van de emancipatie en dat bovendien het meer fanatieke karakter van de vrouw - in de politiek ook wel eens - zeer ongunstige en onaangename invloeden zou kunnen scheppen.

Indien u daar een voorbeeld van wenst te hebben, gelieve zich te herinneren, hoeveel slachtoffers Anna Pauker heeft gemaakt.

Zegt u niet, dat dit een uitzondering is. Maar wanneer de vrouw eenmaal begint in de politiek, of onverschillig waarin, heeft zij veel minder respect voor anderen, dan gaat zij veel gemakkelijker over lijken dan een man.

Zullen wij het daarbij laten, voordat ik mijn gehele reputatie van wijsheid voor het vrouwelijk publiek te grabbel gooi?

Vraag: U maakte daarnet een toespeling op onze burgermeester. Meent u, dat de machinaties tegen hem tot zijn aftreding zullen leiden?

Antwoord: Ik meen te mogen vaststellen, dat, wanneer dit zou gebeuren, er sprake zou zijn van een dubbel onrecht: n.l. indien het een vrijwillig aftreden is het een onrecht van Schokking tegenover zichzelf en tegenover de bevolking. Indien het door de instanties tot stand wordt gebracht een onrecht, doordat zij, hem burgermeester gemaakt hebbende, waar hij zijn taak goed vervult: de mogelijkheid tot verdere vervulling van zijn taak onmogelijk maken, hem het leven bemoeilijken en gelijktijdig een administratief kundige figuur verwijderen uit een gemeente, die naar ik meen, enige leiding hard nodig heeft - vooral in haar sociale en commerciële strevingen van de laatste tijd.

Ik neem dus niet aan, dat men Schokking tot aftreden zal dwingen. Gebeurt dit, dan moet ik tot mijn spijt vaststellen, dat dit zeer zeker niet in overeenstemming is met de waardigheid, zowel van de Nederlandse staat als de waardigheid van een mens. Het is niet aan mij om een oordeel uit te spreken over de gehele geschiedenis. Ik ben overtuigd, dat beide partijen een zeer tendentieuze uitlegging hebben gegeven. Maar ik meen, dat een man, die doet, wat zijn plicht is, waard is een plaats te vinden, waar hij zijn plicht doende tot heil van zijn medemensen kan strekken.

Ik hoop, dat dit voldoende commentaar is.

Reactie: M.i. is het beter, dat wij hierover niet debatteren.

Antwoord: Dat ben ik volkomen met u eens. Want de vraag, die hier dan naar voren komt en die ik even wil aanroeren, is deze: Is Schokking dan de enige geweest, die schuld heeft gehad aan de levens van anderen en thans een positie, inneemt van gezag in de Staat der Nederlanden? Dan meen ik daarop met een definitief "NEEN" te moeten antwoorden.

Vraag: De vraag voor mij is: is hij schuldig aan de dood van 3 mensen, ja of neen?

Antwoord: Hij is schuldig, of schoon hij meende, dat hij niet anders kon handelen. Dat is natuurlijk.... Hij heeft niet gezien.... Mag ik even een opmerking maken? Men kan van geen mens onfeilbaarheid verlangen, maar alleen dat hij datgene doet, naar zijn beste inzichten en vermogens, wat hem het beste is, lijkt, voor zijn medemensen, en hemzelf. Ik meen, dat daarin deze mens niet te kort is geschoten, ofschoon hij m.i. wel schuld heeft.

Vraag: Als hij dan inderdaad schuld heeft, moet hij dan niet aftreden?

Antwoord: Als degenen, die werkelijk schuld zouden hebben aan de dood van anderen, nu de vooraanstaande plaatsen in bedrijfsleven en regering zouden prijsgeven; meent u, dat er dan veel bestuur in Nederland over zou blijven?

Reactie: Dat ben ik met u eens. Maar van die anderen is het niet bekend, van hem is het nu uitgekomen. Dus omdat het van die anderen niet bekend is, moet men van hem ook maar niet bekend zijn?

Antwoord: Dat niet, maar ik meen, dat men zich veel te veel door sentimenten heeft laten leiden in het verleden en dat een voortzetting in een dergelijk geval, waar sprake is van iemand, die zijn best heeft gedaan voor dat, wat in de oorlog toch de "goede kant" heette, hier zeer zeker een redelijk respect mag verdienen.

Het lijkt mij onredelijk, dat de haat tegen partijen en groepen het leven van mensen vernietigt, zoals niet alleen in Nederland, maar in andere landen de laatste tijd voortdurend gebeurd is en nog gebeurd. Op grond hiervan meen ik te mogen pleiten - vanuit mijn standpunt, ofschoon de politieke kant hiervan mij niet raakt - voor een terzijde leggen van een zaak na zoveel tijd. Ik meen, dat naastenliefde en verdraagzaamheid hier noodzakelijk zijn, omdat, zelfs indien deze mens - en nu ga ik iets zeggen, wat u ongetwijfeld zal schokken - opzettelijk deze mensen geofferd zou hebben, na zoveel tijd geen enkel recht of reden meer bestaat, hieromtrent een oordeel te vragen.

Wanneer men om andere redenen zich wil wenden tegen de persoon, of willekeurig welke staatsman of gezagdragende figuren in Nederland, dan acht ik dit volkomen redelijk, mits op basis van hun recente gedragingen. Wanneer wij gaan kijken in het verleden, dan meen ik, dat praktisch elke Nederlander, ongeacht zijn afkomst, zijn partij, schuldig is geweest in vele opzichten. Zoals ik ervan overtuigd ben, dat nog heden ten dage elke Nederlander, ja, elke mens op de wereld, indien men zoeken wil, schuldig is aan velerlei onrecht tegenover zijn medemensen.

Vraag: Ook aan moord?

Antwoord: Niet aan moord, mijn waarde vriend? Mag ik de opmerking maken, dat er meer moorden in het verkeer worden begaan en goed gepraat dan er moorden zijn begaan hier gedurende de hele periode van de Nederlandse bezetting. Daar wendt men zich niet tegen. Toch is hier méér sprake van onverantwoordelijkheid, méér sprake van egocentrisch denken en roekeloosheid, dan in het geciteerde geval.

Wanneer dan een jaar voorbij is, zegt men: "Nu ja, dat verjaart zo langzamerhand", dan heeft men geen interesse meer. Mij dunkt, dat de politieke haat de vloek is van deze wereld en mij dunkt, dat deze politieke haat vele partijen tot onrecht en onrechtvaardigheid heeft aangezet. Mij dunkt bovendien, dat, zowel degenen, die zich verheffen op hun lijden terwille van de politiek, als degenen, die zich verheffen op hun geweldpleging terwille van de politiek, fout zijn. Wanneer zij gehandeld hebben in de beste overtuiging, het beste gedaan hebben, wat zij dachten te kunnen doen op het ogenblik, zijn zij niet minder schuldig. Maar zeker heeft de maatschappij dan geen recht hen te veroordelen. Dat staat maar één Rechter toe: God, Die alles weet! Deze laat het oordeel over aan de mens zelf. Als wij daarover gaan spreken, dan hoeven wij niet alleen te gaan spreken over concentratiekampen, dan kunnen wij spreken over sluipmoord. Sluipmoorden, die ook niet altijd het juiste doel troffen. Dan kunnen wij spreken over roekeloze verzetsdaden, die vele gijzelaars het leven hebben gekost, terwijl men dit kon weten. Dan kunnen wij spreken over incompetente raad van buitenlands vertoevenden, die de oorzaak zijn geweest van veel ellende in Nederland. Zowel als van verraad van Nederlanders, waardoor eveneens veel ellende in Nederland is ontstaan.

U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik probeer dit duidelijk te maken. Er is niemand in Nederland, die zich geheel onschuldig kan noemen, behalve de kinderen, die na die tijd geboren zijn. Laat men dan de haat rusten. De tijd is moeilijk genoeg. Er is behoefte aan iedere mens, die in staat is op het ogenblik iets te helpen opbouwen en leiding te geven. Is de mens daartoe niet competent, dan heeft men het recht om hem uit zijn leidinggevende positie te verwijderen. Kan een mens dit wel, en geeft hij zich ten bate van het algemeen, dan meen ik dat men dit moet respecteren en aanvaarden, waar de behoefte hieraan te groot is om zich door kleine vooroordelen, of door haatgedachten, die al jarenlang woekeren, te laten beheersen. Ik pleit ook hier voor de v e r d r a a g z a a m h e i d .

Verdraagzaamheid tegenover oud-N.S.B.ers; verdraagzaamheid tegenover B.Sers, die moorden hebben begaan bij anderen, want ook dat is gebeurd, verdraagzaamheid tegenover Duitsland en Rusland, tegenover Engeland en Amerika; verdraagzaamheid, opdat de mensheid eindelijk niet meer in haat haat zal zaaien, tot de haat de hele wereld verteert.

Zo, nu zult u mij misschien wat kwalijk nemen, dat ik schoon schip heb gemaakt. Sommigen zullen zeggen: "Bravo", anderen zullen zeggen: "Neen, dat kan ik niet, ik kan niet vergeven". Ik kan ze allebei begrijpen. Maar ik weet, wat de wereld nodig heeft. De wereld heeft geen kinderlijk vooroordeel, geen politiek schaakspel nodig. De wereld heeft mensen nodig, die deze wereld opbouwen, zodat zij in staat is de schokken, die komen, op te vangen. Als men zich over een onrechtvaardig oordeel in Indonesië druk

maakt, heeft men gelijk. Maar men dient niet te vergeten, dat de ware verhoudingen niet bekend zijn. Dat de leugen van de ene partij en de onvolledige verklaringen van de andere partij alleen de nadruk erop leggen, dat hier juridisch geen recht wordt gedaan, althans op de wijze, waarop de Officier hier is opgetreden. Het bewijst verder, dat de haat in Indonesië tegen Nederland sterk is. Maar dat bewijst dan ook, dat het antwoorden met haat op haat slechts een verdere verwijdering betekent.

Weest u eerlijk; kan deze wereld op het ogenblik een verwijdering en een voortdurende strijd verdragen? De waanzin van Israëlsche boeren, die 's nachts op wacht staan met machinegeweren tegen de fellahin, die daar binnen vallen? Kinderen, die elkaar doden? Mensen, die elkaar vervolgen? Zeker, aan beide partijen zal men enige schuld kunnen wijten. Maar is het niet noodzakelijk om deze dingen terzijde te stellen? Of wil men dan deze wereld vernietigen en zal deze mensheid in dolle zelfmoord zichzelf ten onder brengen.

V e r d r a a g z a a m h e i d i s n o o d z a k e l i j k .

U kunt geen verdraagzaamheid brengen in de rassenstrijd van Amerika, of in de strijd rond Israël. Maar u kunt beginnen uw verdraagzaamheid hier in uw eigen land tot uiting te brengen en te trachten het verleden te vergeten, in de plaats daarvan het heden te bestemmen tot steeds groter prestatie in innige samenwerking van ALLEN. Ik meen, dat ik daarmee voldoende heb gezegd.

Nu vrienden, geloof ik, dat ik verstandiger doe, wanneer ik het "Schone Woord" aan het woord laat, tenzij u uw eigen mening hier nog uiteen wilt zetten. Ik zal mij dan echter veroorloven - ik heb hierover al genoeg gezegd - daarop dan niet meer te antwoorden.

Niemand, die het woord verlangt? Daarvoor ben ik dan zeer dankbaar, want dit zwijgen op zichzelf geeft al blijk van enige verdraagzaamheid. Dit, terwijl ik mij bewust ben, dat ik met mijn woorden bij velen van de aanwezigen aan zere punten heb geraakt. Ik dank u zeer voor uw aandacht en geef het woord over aan de laatste spreker, die met u het "Schone Woord" zal behandelen.

Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond, vrienden,

Ik mag enkele van de z.g. cognoscentië erop wijzen, dat de laatste spreker vóór de pauze definitief niet Henri was. Wij zullen nu besluiten met het "Schone Woord". Ik zou graag van u een 3 à 4-tal woorden hebben, waarop wij dit kunnen baseren.

VERDRAAGZAAMHEID, LIEFDE, GELUK, HERINNERING

Het Geluk is niet gelegen in de Herinnering, maar in de Liefde, die men kent voor de Wereld, het Bewustzijn van Geestelijke Krachten, dat men in zich draagt.

Herinnering:

Bitter verleden, vol van pijnen,
van scheiding, vol van bruto geweld.
Hoe vaak wordt lijden weer herlevend
door de herinnering verteld
en maakt het leven tot een hel.
Herinnering der kwade dingen
is een duivels, ja, demonisch spel,
dat het "IK" met u speelt.
Vergeet het kwaad, leer te vergeven.
Ban de herinneringen uit,
totdat zij u slechts wijsheid geven,
want, zoekt gij naar geluk in 't leven,
geluk is: vrede, die gij in u draagt.
Vrede kan uw deel niet wezen,
zolang de herinnering nog knaagt

met onbevredigd leven.
Bedenk; wordt ondergang uw streven
en striemend fel weer het verwijt,
terwijl gij door het leven schrijdt,
dan kunt gij zeggen: "Ik ben gelukkig!",
maar het is een leugen,
het blijft een waan,
want, leeft de haat nog in de harten,
dan kan 't geluk daar niet bestaan.

Verdraagzaamheid, bewustzijnswaarde,
die in 't Al wil samen gaan,
met al, wat streeft naar goede dingen;
dat is de klank, die zelfs herinneringen
doden kan.
Want God in Zijn wezen
heeft eens ingelegd in u
de waarde van het Kosmische recht.
Hij heeft gegeven in het Al een wet
en deze ook de mensheid voorgezet,
om liefde aan al, wat leeft, te geven.
Liefde van geest, begrip, een vriendenhand
als steun in de nood.
Aanvaardt gij deez' Goddelijke liefdewet,
dan volgt er geen geestelijke dood,
dan verandert de wereld,
verandert het bestaan
en kunt gij in vrede gaan leven.
Alle haat is verschrikkelijke waan,
die verblindt je en belet om te leven.
Maar wil je verdraagzaam door het leven heen gaan,
- al kost het vaak moeite te geven -,
dan vind je door de liefde uit God geput,
gegeven aan mensheid in vrije wil
het geluk in je leven,
de kracht van het bestaan.
Dan zwijgt je wezen stil
tot Zijn God ingaan.

Dit, mijn vrienden, is een esoterische wijsheid, niet gemakkelijk om te volbrengen, moeilijk misschien om het in het leven uit te dragen, maar de meest praktische reden voor verdraagzaamheid om te bestaan. Je zult nooit gelukkig zijn, de wereld zal nooit vrede kennen, je bewustzijn zal nooit vrijelijk kunnen stijgen, wanneer je de stem van de haat niet het zwijgen oplegt. Daarom heb ik gemeend dit maal te sluiten op een wijze, die u niet meer gewend bent. Ik hoop, dat u mij, evenals mijn voorganger, deze kleine wijziging niet euvel duidt. Ik dank u voor uw aandacht en wens u een gezegende huisgang en een goede nachtrust.